

Arrest

nr. 106 165 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russische staatsburger te zijn van Ingoesje origine. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

U leefde met uw gezin (ouders en broer en zus) lange tijd in Noord-Ossetie. Uw gezin verhuisde in de periode 1999-2000 vanwege de oorlog naar Noord-Ossetië. U woonde er in het dorp Kurtat. Uw gezinsleden zijn hier momenteel nog steeds woonachtig.

In 2010 ging u terug naar Ingoesjetië om er verder te studeren. U verklaarde dat er in Noord-Ossetië voor u als Ingoesj onvoldoende mogelijkheden waren op hoger onderwijs. Vandaar dat u in Nazran ging studeren. U huurde een appartement in het dorp Troitskaja.

In februari 2012 kreeg u plots het bezoek van M.A., een neef van uw vader. U had dit familielid nooit eerder ontmoet. M.A. was een strijder en werd gezocht door de autoriteiten. M.A. verlangde dat u

voedsel en medicatie zou aanbrengen. U was bang en gehoorzaamde. Hierna kwam M.A. nog drie maal terug. Het gebeurde ook dat hij twee handlangers naar u zond voor voedsel en medicatie. Deze personen verschenen meermaals per maand.

Op 10/09/2012 kwam M.A. voor het laatst. Hij had een schotwonde aan zijn been en werd vergezeld door zijn twee kompanen. U ging opnieuw medicatie kopen en verzorgde hierna M.A.. Deze laatste verbleef uiteindelijk 10 dagen bij u.

Op 10/09/2012 in de vroege ochtend vertrok M.A. samen met zijn kompanen. Diezelfde avond werd u in uw appartement opgepakt door de autoriteiten. Uw woning werd hierbij doorzocht. U werd naar een onbekende plaats gebracht (vermoedelijk de FSB) waar u ondervraagd werd over M.A.. Na een vasthouding van drie dagen werd u uiteindelijk vrijgelaten. Dit nadat u beloofd had dat u M.A. aan de autoriteiten zou overdragen. U diende een ontmoeting met hem te organiseren en de autoriteiten hiervan op de hoogte te brengen.

Na uw vrijlating verbleef u één week bij een tante in Karabulak. Dit ter verzorging van de wonden die u had opgelopen tijdens uw detentie. Daarna keerde u terug naar uw appartement en volgde nog enkele dagen les aan de universiteit. U merkte echter dat u bij uw verplaatsingen gevolgd werd. Vandaar dat u, na een verblijf van ongeveer één week op uw appartement, onderdook bij uw tante in Karabulak. In deze periode werd besloten dat u het land zou verlaten.

Op 07/11/2012 nam u een taxi naar uw oom in Malgobek. Daar aangekomen werd u in een andere wagen naar Wit-Rusland gebracht. Vanuit Wit-Rusland reisde u in een vrachtwagen verder naar een onbekende plaats. Daar aangekomen werd u in een andere wagen gezet en naar België gevoerd. Op 12/11/2012 kwam u toe in België. U verbleef aanvankelijk bij uw tante U.R.. Op 13/11/2012 vroeg u asiel aan.

Tijdens uw verblijf in België vernam u dat de Ossetische en de Ingoesje autoriteiten langs uw ouders waren geweest op zoek naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw rijbewijs, uw studentenkaart, en kopieën van het sovjetpaspoort van uw oom M.A. voor.

Uw tante U.R. (O.V.X), uw neef A.T. (O.V. X) en uw nicht A.M. (O.V. X) vroegen eerder asiel aan in België. Zij werden erkend in de hoedanigheid van vluchteling.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat aan uw relaas de nodige geloofwaardigheid ontbreekt. Zo kan u niet aannemelijk maken dat u door M.A. werd bezocht en u hierdoor problemen kreeg met de autoriteiten.

Zo dient vooraleerst gewezen te worden op de gebrekkige kennis die u heeft van M.A..

Zo is het opvallend dat u niet kon verduidelijken waarom hij concreet door de autoriteiten werd gezocht en van welke feiten hij beschuldigd werd (CGVS p.8-9).

Daarbij aansluitend werd vastgesteld dat u zijn officiële voornaam niet kende (u verklaarde dat dit M.A. was daar waar op kopieën van diens Sovjetpaspoort Ma.A. vermeld staat), dat u zijn patroniem niet wist, en dat u zijn leeftijd slechts zeer vaagweg kon gissen. U gaf aan dat hij misschien 50 jaar was, daarna stelde u uw verklaring bij en stelde u dat hij mogelijk tussen de 55 en de 60 jaar was, maar dat hij er uitzag als iemand van 30 jaar (CGVS p.8). (Uit de door u neergelegde kopie van zijn paspoort blijkt dat hij 45 jaar is.) Zoals hierboven aangegeven bent u nochtans in het bezit van kopieën van het Sovjetpaspoort van uw oom waarop al deze gegevens vermeld staan.

Aangezien u vanwege uw contacten met M.A. zelf zou worden geviseerd door de autoriteiten is de kennis van deze informatie nochtans belangrijk.

Wat de bezoeken van M.A. aan uw appartement betreft werd daarnaast een manifeste tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo liet u eerder in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal optekenen dat M.A. begin september 2012 voor het laatst naar uw appartement was gekomen. Hij zou daarbij gewond zijn geweest. U zou hem gedurende 10 dagen hebben verzorgd. Hierna, op 10/09/2012, zou uw oom zijn opgehaald door zijn vrienden. Diezelfde nacht, dus de nacht van 10/09-11/09/2012 zou u zijn opgepakt door de autoriteiten.

Deze verklaringen komen echter niet overeen met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Voor het Commissariaat-generaal plaatste u deze feiten immers later in de tijd.

Zo beweerde u dat M.A. op 10/09/2012 voor het laatst langs uw appartement was geweest. U beweerde dat u hem gedurende 10 dagen verzorgde en dat u hierna, op 20/09/2012, werd opgepakt (CGVS p.9, 11).

Na deze vaststelling werd u op uw eerdere verklaringen gewezen.

U beweerde vervolgens dat u onmogelijk had kunnen verklaren dat M.A. op 10/09/2012 was langsgesproken. Dit omdat u zich herinnert dat M.A. één week na de aanvang van uw studies op 01/09/2012 was langsgesproken.

Dit alles blijkt echter niet uit de vragenlijst.

Deze tegenstrijdigheid ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Aansluitend werd vastgesteld dat u niet kon duiden welk soort medicatie u voor M.A. of diens handlangers meermaals moest kopen. U beweerde louter dat u pillen of vloeistoffen moest kopen.

U kende noch de namen van deze medicamenten, noch wist u waarvoor zij dienden (voor welke kwaal zij worden aangewend). U gaf aan dat u een lijst van medicamenten meekreeg en deze gewoon indiende bij de apotheek (CGVS p.10).

Aangezien M.A. om deze reden naar u zou zijn gekomen (naast de vraag naar voedsel) én u voor het verstrekken van deze hulp zou zijn vervolgd is het ongeloofwaardig dat u deze hulp niet beter kan toelichten.

Een verdere blijk van ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen omwille van de gezochte rebel M.A., wordt gevonden in de vaststelling dat u enerzijds aangaf dat er in uw buurt andere familieleden woonden waarmee M.A. dichter verwant was, waaronder één rechtstreekse neef en nicht van hem, maar dat u anderzijds er geen idee van had of deze meer naaste verwanten van M.A. problemen hebben gekend omwille van deze familieband, en dat u ook geen enkele inspanning heeft geleverd om dienaangaande meer informatie te bekomen (CGVS p. 6-7).

Uw verklaring wat dit laatste betreft, dat u hen hiernaar ook nooit gevraagd heeft aangezien het volgens de traditie niet gebruikelijk zou zijn om over problemen te vertellen, kan, gegeven de uitzonderlijkheid en urgentie van de door u verklaarde problemen, niet worden aanzien als een absoluut beletsel om ook maar een poging tot verdere informatie te ondernemen.

Ook kon u onvoldoende verklaren waarom M.A. net u sinds februari 2012 meermaals opzocht voor hulp. Dit gezien het feit dat u hem nooit eerder had ontmoet, gezien het feit dat deze bezoeken niet zonder risico waren en gezien de aanwezigheid in uw buurt van nauwere verwanten van deze M.A..

U uitte slechts het vermoeden dat M.A. naar u was gekomen omdat hij zou weten dat de andere familieleden, die volgens u niet werden bezocht door M.A., eigen gezinnen hadden daar waar u alleenstaande bent. Daarbij woonde u niet ver van een bos (CGVS p.10).

Tot slot werd vastgesteld dat u gedurende uw opeenvolgende verklaringen twee verschillende namen opgaf voor de tante waarbij u in Karabulak zou zijn ondergedoken na uw arrestatie.

Zo liet u eerder in de vragenlijst optekenen dat zij Ai. heet.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat- generaal verklaarde u lange tijd dat deze persoon Ma. heet. Er werd u daarop meermaals gevraagd of uw tante nog gekend is onder een andere naam. U beweerde uiteindelijk dat Ma., buiten de benaming "tante", de enige naam is die u kent voor haar.

U werd er vervolgens op gewezen dat u eerder een andere naam had gebruikt. U noemde hierop de naam Ai. en beweerde hierna dat zij zowel Ma. als Ai. wordt genoemd (CGVS p.13).

Deze verklaring is echter weinig overtuigend.

U gaf ze pas nadat u erop gewezen werd dat u eerder een andere naam had genoemd. Daarbij verklaarde u daarvoor dat uw tante enkel onder de naam Ma. kent. Vandaar dat deze vaststelling bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Op basis van deze vaststellingen dient dan ook gesteld te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw relaas, als zou u vanwege uw hulp aan M.A. zijn geviseerd door de autoriteiten.

Hierbij wordt opgemerkt dat uw verre familieband met M.A. op zich niet volstaat om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo blijkt uit uw relaas dat uw ouders, broer en zus geen problemen kenden in de Russische Federatie (CGVS p.6). Uw broer zou daarbij reeds gedurende enkele jaren aan een militaire school in Ingoesjetië studeren (CGVS p.4).

Tot slot beweerde u zelf dat u vóór februari 2012, toen u hulp zou zijn beginnen bieden aan M.A., geen problemen had gekend in de Russische Federatie (CGVS p.10).

Er wordt daarbij opgemerkt dat M.A., volgens uw verklaring, reeds voor uw geboorte door de autoriteiten werd gezocht (CGVS p.9).

Tenslotte zij er nogmaals op gewezen dat u wat de naaste familieleden van M.A. in Ingoesjetië betreft, die dicht bij u in de buurt woonden in de tijd dat u er studeerde, verklaarde niet te weten of zij enige problemen hebben gehad omwille van M.A. en hiertoe ook geen enkel initiatief tot informatie heeft ondernomen.

Gezien deze vaststellingen kan dan ook niet gesteld dat u op enigerlei wijze aannemelijk maakt dat u een gegronde vervolgingsvrees zou koesteren louter op basis van de familieband met M.A..

Weliswaar werd er in hoofde van drie verwanten van u, U.R. (beslissing dd. 13.09.2011), A.T. (beslissing dd. 28.02.2008), en A.M. (beslissing dd. 29.07.2007), die zich allen ten dele ook beriepen op problemen omwille van de familieband met M.A., telkens een beslissing tot erkenning als vluchteling genomen.

Echter gezien het hierboven vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen omwille van M.A., gezien het hierboven uitgewerkte argument dat u er evenmin in slaagt een gegronde vervolgingsvrees te baseren op de loutere familieband met M.A., kan een gelijksoortige beslissing in uw hoofde niet worden gerechtvaardigd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

Uw rijbewijs, uw studentenkaart, uw examenboekje en de kopie van het Sovjetpaspoort van Ma.A. bieden geen van allen een bewijs van de problemen die u zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 februari 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *"Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."*

Hij stelt dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat zogenaamde tegenstrijdigheden geenszins contradictoir zijn. Hij voert aan dat zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden; er dient volgens hem te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Verzoeker verklaart vervolgens dat dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige tot het in twijfel trekken van het feitenrelaas en tot het opsommen van beweerdelijke tegenstrijdigheden en dit *"om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen"* (zie p. 4).

Verzoeker meent dan ook dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker verwijst naar derden en hun naam opgeeft, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt alsof de situatie van deze personen niet relevant is.

Verzoeker benadrukt dat hij gewag maakt van M.A..

Verzoeker stelt dat erop het Commissariaat-generaal een *"vast systeem"* bestaat voor personen afkomstig uit Ingoesjetië, waar eerst wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies, maar anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoeker.

Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden en het gebrek aan bewijzen; hij meent dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij *"ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is"* (zie p. 5).

Verzoeker laat gelden dat hij altijd op de hoogte was van de voornaam van zijn neef en dat hem nooit diens patroniem werd gevraagd -wat hem tevens bekend was-.

Wat de leeftijd van zijn neef betreft, dacht verzoeker (zie p. 5) *"dat hij een beschrijving diende te geven van zijn neef en hou oud hij er uitzag, eerder dan de exacte leeftijd"* (sic); hij stelt dat hij het geboortejaar en de leeftijd van zijn neef nochtans kent, maar dat zijn neef veel ouder lijkt.

Volgens verzoeker heeft (zie p. 5) *"de vertaling en de tolk een nefaste rol gespeeld, waarbij het onbegrijpelijk voorkomt dat telkens etnisch russische tolken worden aangewend, voor de vertaling van conflicten die nu juist gericht zijn tegen de Russische autoriteiten"* (sic).

Inzake de chronologie van de feiten, stelt verzoeker dat zijn neef op 10 september 2012 naar zijn appartement kwam, dat hij daar bleef tot 20 september 2012, de datum waarop verzoeker opgepakt werd.

Wat betreft de medicatie, verklaart verzoeker dat hij er niets van weet; (zie p. 5) *"hij deed enkel wat hem gevraagd was geworden"*.

Als reden waarom hij door zijn neef werd uitgekozen, wijst verzoeker erop dat hij dicht bij het bos woonde en dat hij slechts een ver familielid is. Hij verklaart verder dat (zie p. 6) *"in de traditie van verzoeker het vereist (is) om als dit gevraagd wordt door zelfs verre familieleden, steeds te helpen"*.

Aangaande de naam van zijn tante, legt verzoeker uit dat op haar paspoort Ai. vermeld staat, maar dat haar roepnaam Ma. is, de naam waarmee verzoeker haar ook aansprak.

Volgens verzoeker is het niet terecht dat zijn problemen als ongeloofwaardig worden afgewezen terwijl van andere familieleden de status van vluchteling wel erkend werd in België; volgens hem *"wordt hier duidelijk met twee maten en twee gewichten gewerkt"*.

De tegen hem opgeworpen elementen aanvaardt hij niet; hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij (zie p. 6) *"uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten"*.

Verzoeker laat gelden dat door de commissaris-generaal (zie p. 6) *"geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten"*.

Hij wijst er vervolgens op dat (zie p. 7) het een *"essentieel rechtsprincipe (is) dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden"*.

Dat zoals de commissaris-generaal stelt, er onvoldoende informatie is gevraagd, wijst verzoeker aan de situatie in zijn land van herkomst waar zeer weinig personen te vertrouwen zijn en men zich al verdacht maakt door vragen te stellen. Hij legt ook uit dat hij in de eerste plaats geïnteresseerd was om zichzelf in veiligheid te brengen, eerder dan informatie en bewijzen te verzamelen.

Verzoeker is van mening dat duidelijk blijkt dat er sprake is van een gegronde vrees in zijn hoofd; dat er niet verwacht kan worden dat hij ook nog eens bewijsstukken hiervan voorlegt, hetgeen volgens hem onmogelijk is. Bovendien stelt verzoeker dat uit het gebrek van *"heel veel details"* ook niet kan afgeleid worden dat hetgeen hij stelt, niet aannemelijk is (zie p. 7).

Verzoeker voert tevens een schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM. Hij roept opnieuw de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Hij vat aan met een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Verzoeker wijst erop dat vervolging zowel door de overheid als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Verzoeker handelt vervolgens over de situatie in Ingoesjetië en wijst op de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals de ernstige en precarie situatie aldaar.

Verder meent verzoeker dat verschillende elementen van het Vluchtelingenverdrag, zoals weergegeven in artikel 1, bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende asielaanvragers uit Tsjetsjenië en buurrepublieken. Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie dat stelt dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde (zie p. 8) *“une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*.

Tot slot voert verzoeker aan dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst.

De commissaris-generaal dient volgens hem elke asielaanvraag grondig te onderzoeken en kan niet overgaan tot de afwijzing ervan zonder niet absoluut zeker te zijn dat er daartegen in het land van herkomst geen hinderpaal is.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het “fair-play”- beginsel.

Hij werpt op dat in de beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië.

Hij verwijst (zie p. 9) *“naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Naar zijn mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat volgens hem stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging maar dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker merkt op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Ingoesjetië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker (zie p. 10) *“louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt” (sic)*.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker vraagt zijn vordering gegrond te verklaren.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat zijn relaas gekenmerkt wordt door een gebrek aan kennis en interesse. Zo is verzoeker onaannemelijk onwetend over M.A., nochtans dé oorzaak van zijn problemen.

De Raad merkt dienaangaande op dat verzoeker niet kon verduidelijken waarom M.A. concreet door de autoriteiten werd gezocht en van welke feiten hij beschuldigd werd.

Het blijkt dat verzoeker de officiële voornaam niet kende van M. A., gezien hij verklaarde dat dit M.A. was daar waar op een fotokopie van diens Sovjetpaspoort "Ma.A." vermeld staat, dat verzoeker zijn patroniem niet wist en dat hij zijn leeftijd slechts zeer vaag kon gissen (zie het verhoorverslag van 16 januari 2013, p. 8).

Dit is des te opmerkelijker gezien verzoeker in het bezit is van fotokopieën van het Sovjetpaspoort van zijn oom waarop al deze gegevens vermeld staan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij altijd al op de hoogte was van de voornaam van zijn neef, dat hem nooit diens patroniem werd gevraagd en dat hij dacht *"dat hij een beschrijving diende te geven van zijn neef en hou oud hij er uitzag, eerder dan de exacte leeftijd"* (sic), waarbij hij benadrukt dat hij het geboortjaar en de leeftijd van zijn neef nochtans kent, maar dat hij veel ouder lijkt, stelt de Raad vast dat deze beweringen niet stroken met verzoekers verklaringen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal.

Gevraagd naar de naam, gaf verzoeker "M.A." op en verklaarde hij dat deze naam *"waarschijnlijk"* ook op het voorgelegde paspoort staat, terwijl op het paspoort de naam Ma.A. vermeld staat (zie het verhoorverslag, p. 8); gevraagd wat zijn patroniem is, antwoordde verzoeker: *"Dat weet ik niet, herinner ik me niet, het staat erop"* (zie het verhoorverslag, p. 8); gevraagd hoe oud M.A. ongeveer was, antwoordde verzoeker dan weer: *"Mss 50 jaar- 55-60 jaar- ik weet het niet zeker. Hij ziet eruit alsof hij 30 is"* (zie het verhoorverslag, p. 8).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat *"de vertaling en de tolk een nefaste rol (heeft) gespeeld, waarbij het onbegrijpelijk voorkomt dat telkens etnisch russische tolken worden aangewend, voor de vertaling van conflicten die nu juist gericht zijn tegen de Russische autoriteiten"* (sic), wijst de Raad erop dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien wijst de Raad erop dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep, waarop verzoeker bevestigend antwoordde, en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (zie het verhoorverslag, p. 2); dat hij bovendien de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken maar dat hij naar aanleiding van

het verhoor geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop ervan (zie het verhoorverslag, p. 14-15).

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, te stellen dat *“de vertaling en de tolk een nefaste rol (heeft) gespeeld”*.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker niet kon duiden welk soort medicatie hij voor M.A. of diens handlangers meermaals moest kopen; hij beweerde louter dat hij pillen of vloeistoffen moest kopen, maar kende noch de namen van deze medicamenten, noch wist hij waarvoor ze dienden.

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift dat hij er niets van weet en *“enkel (deed) wat hem gevraagd was geworden”* bevestigt slechts zijn onwetendheid.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker weliswaar aangaf dat er in zijn buurt andere familieleden woonden waarmee M.A. dichter verwant was, waaronder één rechtstreekse neef en nicht van hem, maar dat hij er geen idee van had of deze meer naaste verwanten van M.A., problemen hebben gekend omwille van deze familieband en dat hij bovendien geen enkele inspanning heeft geleverd om dienaangaande meer informatie te bekomen (zie het verhoorverslag, p. 6-7).

Verzoeker kon tevens onvoldoende verklaren waarom M.A. net hem sinds februari 2012 meermaals opzoekt voor hulp, gezien verzoeker hem nooit eerder had ontmoet, gezien deze bezoeken niet zonder risico waren en gezien de aanwezigheid in zijn buurt van nauwere verwanten van deze M.A..

Als reden waarom hij werd uitgekozen, wijst verzoeker in zijn verzoekschrift op het feit dat hij dicht bij het bos woonde en dat hij slechts een ver familielid is; hij verklaart verder dat *“in de traditie van verzoeker het vereist (is) om als dit gevraagd wordt door zelfs verre familieleden, steeds te helpen”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich enerzijds beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, wat geenszins een ander daglicht werpt op bovenstaande vaststelling, en anderzijds beweert dat hij werd uitgekozen omdat hij slechts een ver familielid is, terwijl hij tijdens zijn verhoor dan weer het vermoeden uitte dat M.A. naar hem was gekomen omdat hij zou weten dat de andere familieleden eigen gezinnen hadden daar waar verzoeker alleenstaande is (zie het verhoorverslag, p. 10-11).

De Raad benadrukt dat van verzoeker evenwel kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft en dat hij eveneens ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu, gelet op de talrijke onwetendheden in hoofde van verzoeker.

De blote bewering in het verzoekschrift dat in verzoekers land van herkomst zeer weinig personen te vertrouwen zijn en men zich al verdacht maakt door vragen te stellen en dat verzoeker in de eerste plaats geïnteresseerd was om zichzelf in veiligheid te brengen eerder dan informatie te verzamelen, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekers gebrekkige kennis en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van zijn vrees voor vervolging.

De Raad merkt tevens tegenstrijdigheden op in verzoekers verklaringen.

Wat de bezoeken van M.A. aan zijn appartement betreft, verklaarde verzoeker in de “vragenlijst” die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat M.A. begin september 2012 voor het laatst naar zijn appartement was gekomen, dat hij hem gedurende 10 dagen had verzorgd, dat zijn oom op 10 september 2012 werd opgehaald door zijn vrienden en dat verzoeker diezelfde nacht werd opgepakt door de autoriteiten (zie “vragenlijst”, vraag 5).

Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker daarentegen dat M.A. op 10 september 2012 voor het laatst langs zijn appartement was geweest, dat hij hem gedurende 10 dagen verzorgde en dat hij hierna, op 20 september 2012, werd opgepakt (zie het verhoorverslag, p. 9, 11).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat zijn neef op 10 september 2012 naar zijn appartement kwam, dat hij daar bleef tot 20 september 2012, zijnde de datum waarop verzoeker opgepakt werd, merkt de Raad op dat verzoeker louter één versie van de feiten herhaalt, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, wat geenszins dienstig is om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn opeenvolgende verklaringen twee verschillende namen opgaf voor de tante waarbij hij in Karabulak zou zijn ondergedoken na zijn arrestatie, zijnde Ai. en Ma..

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat op het paspoort van zijn tante de naam Ai. vermeld staat, maar dat haar roepnaam Ma. is, waarmee verzoeker haar ook aansprak, stelt de Raad vast dat dit niet verenigbaar is met zijn eerdere verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Nadat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn tante Ma. heet, werd immers meermaals gevraagd of zijn tante nog gekend is onder een andere naam, waarop verzoeker antwoordde dat Ma., buiten de benaming "tante", de enige naam is die hij kent voor haar en dat hij niet weet wat haar officiële naam is (zie het verhoorverslag, p. 13). Pas nadat verzoeker erop gewezen werd dat hij eerder een andere naam had gebruikt, noemde verzoeker de naam Ai. en beweerde hij dat zij zowel Ma. als Ai. wordt genoemd (zie het verhoorverslag, p. 13). Ook deze vaststelling doet verzoekers geloofwaardigheid geen goed.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij *"ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is"*, wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

De opmerking in het verzoekschrift dat het niet terecht is dat verzoekers problemen door de commissaris-generaal als ongeloofwaardig worden afgedaan, terwijl van familieleden de status van vluchteling wordt erkend, is niet dienstig.

Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, quod non in casu.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Ingoesjetië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

De ongestaafde bewering van verzoeker dat de situatie tot op heden in Ingoesjetië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker *"louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt"* (sic) en zijn verwijzing naar *"recente*

mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" -die niet worden bijgevoegd-, toont niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, en die de Raad aanneemt, blijkt niet dat er in zijn land van herkomst van verzoeker, een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Dit artikel beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE